

KIRJE TOVEREILLE

Toverit! Aika, jota elämme, on niin kriitillistä, tapahtumat kiitävät niin uskomattoman nopeasti, että sanomalehtimiestä, joka kohtalon tahdosta on joutunut hieman syrjään historian valtauomasta, uhkaa aina se vaara, että hän osoittautuu olevan myöhässä tapahtumista tai ei ole niistä selvillä, varsinkin jos hänen kirjoitelmansa julkaistaan myöhään. Käsitän sen hyvin, mutta vaikka saattaa käydä niinkin, ettei tämä kirjeeni yleensä näe lehdissä päivänvaloa, minun on kuitenkin pakko lähettää tämä kirje bolshevikeille, koska se horjunta, jota vastaan katson olevani velvollinen nousemaan hyvin päättävästi, on ennen kuulumatonta ja saattaa vaikuttaa tuhoisasti puolueeseen, maailman proletariaatin liikkeeseen, vallankumoukseen. Ja mitä tulee myöhästymisen vaaraan, niin sen varalta osoitan, mitä tietoja ja miltä päivältä on ollut käytettävissäni.

Onnistuin tapaamaan vasta maanantaiamuna, loka-kuun 16 päivänä, erään toverin, joka oli osallistunut edellisenä päivänä hyvin tärkeään bolshevikkien kokoukseen Pietarissa ja kertoi minulle seikkaperäisesti siellä käydystä keskustelusta⁵¹. Käsiteltiin sitä samaa kapinakysymystä, jota kaikkien suuntausten sunnuntailehdetkin käsittelivät. Kokouksessa oli edustettuna kaikki se, mikä pääkaupungissa bolshevikkien toiminnan kaikilla aloilla on vaikutusvaltaisinta. Ja vain mitätön vähemmistö kokouksessa, nimittäin kaiken kaikkiaan kaksi toveria, asettui vastustavalle kannalle. Näiden toverien esittämät vastaväitteet ovat niin kestäättömiä, ne osoittavat niin hämmästyttävällä tavalla heidän neuvottomuuttaan, säikähtyneisyyttään sekä heidän luopumistaan bolshevismiin ja

vallankumouksellisen proletaarisen internationalismin kaikista perusaatteista, että on vaikea löytää selitystä niin häpeälliselle horjunnalle. Mutta se on kuitenkin tosiasia, ja koska vallankumouksellisella puolueella ei ole oikeutta sietää horjuntaa näin tärkeässä kysymyksessä, koska tämä periaatteensa kadottanut toveripari saattaa aiheuttaa tietynlaista hämminkiä, niin on välttämätöntä tarkastella heidän vastaväitteitään, paljastaa heidän horjuntansa, näyttää, miten häpeällisiä ne ovat. Seuraavissa riveissä yritänkin suorittaa tämän tehtävän.

... „Meillä ei ole enemmistöä kansan keskuudessa, ilman tätä ehtoa kapina on toivoton”...

Ne ihmiset, jotka saattavat näin sanoa, ovat joko totuuden vääristelijöitä tai saivartelijoita, jotka tahtovat hinnalla millä hyvänsä, ottamatta hitustakaan huomioon vallankumouksen reaalista tilannetta, saada jo edeltäkin takeet, että bolshevikkipuolue on saanut koko maassa tasan puolet äänistä ynnä yhden äänen. Tällaisia takeita historia ei ole milloinkaan yhdessäkään vallankumouksessa antanut eikä kerta kaikkiaan voi antaa. Tällaisen vaatimuksen asettaminen on kuulijakunnan pilkkaamista, eivätkä sen asettajat halua sillä muuta kuin peitellä *pakenemistaan* todellisuudelta.

Todellisuushan osoittaa meille kouraantuntuvasti, että juuri heinäkuun päivien jälkeen kansan enemmistö on alkanut siirtyä nopeasti bolshevikkien puolelle. Tämän todistivat myös vaalit Pietarissa elokuun 20 päivänä, jo ennen Kornilovin kapinaa, kun bolshevikkien äänimäärä kohosi 20 prosentista 33 prosenttiin kaupungissa ilman esikaupunkeja, ja sen jälkeen Moskovan piiriduumien vaalit syyskuussa, jolloin bolshevikkien äänimäärä kohosi 11 prosentista 49 $\frac{1}{3}$ prosenttiin (eräs moskovalainen toveri, jonka tapasin muutama päivä sitten, sanoi minulle, että tarkka luku oli 51%). Tämän todistivat Neuvostojen uudet vaalit. Tämän todisti se tosiasia, että suurin osa talonpoikain Neuvostoista vastoin „avksentjevilaista” Keskusneuvostoaan *vastusti* koalitiota. Koalition vastustaminen merkitsee *käytännössä* bolshevikkien kannattamista. Edelleen, tiedotukset rintamalta osoittavat yhä useammin ja yhä selvemmin, että eserrä- ja menshevikkijohtajien, -upseerien,

-edustajien y.m. y.m. vihamielisistä parjauksista ja hyökkäilyistä huolimatta sotaväen *joukot* siirtyvät yhä päättäväisemmin bolshevikkien puolelle.

Vihdoin Venäjän nykyelämän huomattavin tosiasia on *talonpoikaiskapina*. Siinä objektiivinen, ei sanoin, vaan teoin näytetty kansan siirtyminen bolshevikkien puolelle. Sillä vaikka porvarillinen lehdistö ja sen surkeat säestäjät „horjuvien” novajazhiznilaisten ja kumpp. joukosta valehtelisivat kuinka häikäilemättömästi, kirkuen pogromeista ja anarkiasta, niin tosiasia on näkyvässä. Talonpoikain liikehtiminen Tambovin kuvernementissa oli kapina sekä fyysillisessä että poliittisessä mielessä, kapina, joka tuotti sellaisia suurenmoisia poliittisia tuloksia kuin on ensinnäkin suostumus maan luovuttamiseen talonpojille. Ilmankos kapinan säilyttämä eserräläinen roskajoukko aina „Delo Narodaan” asti *huutaakin* nyt, että maat on annettava talonpojille! Täten on tullut *käytännössä* todistetuksi, että bolshevismi on oikeassa ja että se säävuttaa menestystä. Kapina *osoittautui* ainoaksi keinoksi, jolla voidaan „opettaa” jotain bonapartisteille ja heidän esiparlamentissa olleille lakeijoilleen.

Tämä on tosiasia. Ja tosiasiat pysyvät tosiasioina. Tällainen faktillinen „argumentti” kapinan *puolesta* on vaikuttavampi kuin hätääntyneen ja säilytetyn poliitikon tuhannet „pessimistiset” verukkeet.

Ellei talonpoikaiskapinalla olisi ollut yleiskansallista poliittista merkitystä, niin esiparlamentissa olevat eserräläiset lakeijat eivät huutaisi, että maat on annettava talonpojille.

Talonpoikaiskapinan toinen suurenmoinen poliittinen ja vallankumouksellinen tulos, josta „Rabotshi Putj” on jo kirjoittanut, oli viljan tuonti Tambovin kuvernementin rautatieasemille⁵². Siinä teille vielä „argumentti”, herrat hätääntyneet, todiste kapinan hyväksi, joka on ainoa keino pelastaa maa jo oveen kolkuttavalta ennen kuulumattomalta nälänhädältä ja kriisiltä. Sillä aikaa kun eserräläismenshevistiset kansan kavaltajat nurisevat, uhkailevat, kirjoittavat päätöslauselmia ja lupaavat ruokkia nälkäiset Perustavan kokouksen koollekutsumisella, kansa ryhtyy ratkaisemaan viljakysymystä *bolshevistisesti*, nousemalla *kapinaan* tilanherroja, kapitalisteja ja välittäjäkauppiaita vastaan.

Ja viljakysymyksen *tällaisen* (ainoan reaalisen) ratkaisun erinomaiset hedelmät on *porvarillisenkin* lehdistön täytynyt tunnustaa. Yksinpä „Russkaja Voljakin” on julkaissut tiedotuksen, että Tambovin kuvernementin rautatieasemat ovat hukkaa viljaan... *Sen jälkeen kun talonpojat nousivat kapinaan!!*

Ei, jos nyt ollaan epävarmoja siitä, onko ja tuleeko olemaan kansan enemmistö bolshevikkien puolella, niin se merkitsee, että horjutaan häpeällisesti ja että tosiasiallisesti heitetään pois *kaikki* proletaarisen vallankumouksellisuuden periaatteet, luovutaan täydellisesti bolshevismista.

... „Me emme ole tarpeeksi voimakkaita vallataksemme vallan eikä porvaristo ole tarpeeksi voimakas estääkseen Perustavan kokouksen kokoontumisen”...

Tämän vastaväitteen ensimmäinen osa on pelkkää edellisen vastaväitteen toistamista. Se ei tule yhtään tehokkaammaksi eikä vakuuttavammaksi siitä, että todistelijat ilmaisevat neuvottomuutensa ja porvariston aikaansaaman säikähdyksensä puhumalla pessimistisesti työläisistä ja optimistisesti porvaristosta. Kun junkkarikoululaiset ja kasakat sanovat taistelevansa viimeiseen veripisaraan asti bolshevikkeja vastaan, niin se on täysin uskottavaa, mutta kun sitten työläiset ja sotamiehet ilmaisevat sadoissa kokouksissaan luottavansa täydellisesti bolshevikkeihin ja vakuuttavat olevansa valmiita puolustamaan sydänverellään vallan siirtämistä Neuvostoilta, niin „on paikallaan” muistaa, että äänestäminen on kokonaan toista kuin tappeleminen!

Tietysti, jos järkeillään tällä tavalla, niin kapina tulee „hylätyksi”. Lienee kuitenkin paikallaan kysyä: missä suhteessa tämä omalaatuisesti suunnattu, omalaatuisesti tähdätty „pessimismi” eroaa poliittisesta siirtymisestä porvariston puolelle?

Silmäilkää tosiasioita, muistakaa bolshevikkien tuhannet lausunnot, jotka pessimistimme „ovat unohtaneet”. Me olemme sanoneet tuhansia kertoja, että työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot ovat suuri voima, että ne ovat vallankumouksen etujoukko, että ne *voivat* ottaa vallan. Olemme tuhansia kertoja moittineet menshevikkejä ja eserriä siitä, että he lavertelevat „täysivaltaisista demo-

kratian elimistä” ja samanaikaisesti *pelkäävät* ottaa valtaa Neuvostojen käsiin.

Entä mitä Kornilovin kapina todisti? Se todisti, että Neuvostot ovat todella suuri voima.

Ja sen jälkeen kun tämä on todistettu kokemuksen, tosiasiain avulla, me hylkäämme bolshevismin, kieltäydymme omasta itsestämme ja sanomme: emme ole tarpeeksi voimakkaita (vaikka bolshevikkien puolella ovat molemmat pääkaupunkien Neuvostot ja suurin osa maaseudun Neuvostoista)!!! Eikö tuo ole häpeällistä horjuntaa? Itse asiassa meidän „pessimistimmehän” ovat heittäneet pois tunnuksen „kaikki valta Neuvostoille” ja *pelkäävät* tunnustaa tätä tekoaan.

Miten voidaan todistaa, ettei porvaristo ole kyllin voimakas voidakseen estää Perustavan kokouksen kokoontumisen?

Jos Neuvostot *eivät kykene* kukistamaan porvaristoa, niin *siis* se on tarpeeksi voimakas estääkseen Perustavan kokouksen kokoontumisen, sillä kukaan muu ei voi sitä estää. Onko proletariaatin puolueen jäsenen ja vallankumousmiehen arvolle sopivaa uskoa Kerenskin ja kumpp. lupailuja, uskoa lakeijoiden esiparlamentin päätöslauselmia?

Porvaristo *kykenee* estämään Perustavan kokouksen kokoontumisen, ellei nykyistä hallitusta kukisteta, vieläpä se voi saavuttaa saman tuloksen *välillisestikin*, luovuttamalla Pietarin saksalaisille, avaamalla rintaman, voimistamalla työnsulkuja, sabotoimalla viljan tuontia. *Tosiasiat* ovat todistaneet, että porvaristo on jo tehnyt tuota kaikkea erikseen osa osalta. Siis se kykenee tekemään tuon kaiken myös *yhdessä*, elleivät työläiset ja sotamiehet kukista sitä.

... „Neuvostojen pitää olla revolveri, joka painetaan hallituksen ohimoa vasten vaatiin, että hallitus kutsuu koolle Perustavan kokouksen ja luopuu kornilovilaisista yrityksistä”...

Tällaista pötyä puhui toinen noista surkeista pessimisteistä!

Täytyi puhua tuollaista pötyä, sillä kapinasta kieltäytyminen on kieltäytymistä tunnuksesta „kaikki valta Neuvostoille”.

Tunnukset eivät tietenkään ole mikään „pyhä evankeliumi”, se on totta. Mutta minkä vuoksi *ei kukaan* ole herättänyt kysymystä tämän tunnuksen muuttamisesta (niin kuin minä herätin tämän kysymyksen heinäkuun päivien jälkeen*)? Minkä vuoksi sitä *pelätään* sanoa avoimesti, vaikka puolueessa on syyskuusta asti käsitelty kysymystä kapinasta, joka on tästä lähtien *kiertämätön*, jotta voidaan toteuttaa tunnus „kaikki valta Neuvostoille”?

Surkeat pessimistimme eivät pääse mitenkään palkhästä. Kapinasta kieltäytyminen on kieltäytymistä vallan siirtämisestä Neuvostoille ja kaikkien toiveiden ja haaveiden „siirtämistä” hyväsydämisen porvariston varaan, joka „on luvannut” kutsua koolle Perustavan kokouksen.

Onko tosiaankin vaikea ymmärtää, että *vallan ollessa* Neuvostojen käsissä Perustavan kokouksen kokoontuminen *on turvattu* ja sen menestys on turvattu? Bolshevikit ovat sanoneet tämän tuhansia kertoja. *Kukaan* ei ole yrittänyt kertaakaan kumota tätä. Kaikki ovat tunnustaneet tällaisen „yhdistelmän”, mutta kun „yhdistelmä”-sanan varjolla nyt solutetaan *kieltäytymistä* vallan siirtämisestä Neuvostoille, solutetaan *salaa, peläten* kieltäytyä tunnuksestamme avoimesti, niin mitä se on? voidaanko sen luonnehtimiseksi löytää parlamentaarisia sanontoja?

Pessimistillemme vastattiin nasevasti: „kuulaton revolveriko?”. Jos „kuulaton”, niin sehän on suoraa siirtymistä Lieberdaniien puolelle, jotka ovat tuhat kertaa julistaneet Neuvostot „revolveriksi” ja tuhansia kertoja petkuttaneet kansaa, sillä *heidän herruutensa aikana* Neuvostot ovat osoittautuneet nollaksi.

Mutta jos siinä revolverissa „on kuula”, niin se onkin kapinan *teknillistä* valmistamista, sillä kuula pitää hankkia, revolveri pitää ladata, ja yksi kuula on vielä vähän puoleisesti.

Joko siirtyminen Lieberdaniien puolelle ja *avoin* kieltäytyminen tunnuksesta „kaikki valta Neuvostoille” tai kapina. Keskitietä ei ole.

...„Porvaristo ei voi luovuttaa Pietaria saksalaisille, vaikka Rodzjanko sitä tahtookin, sillä sotaa eivät käy porvarit, vaan meidän sankarilliset matruusimme”...

* Ks. Teokset, 25. osa, ss. 178—185. *Toim.*

Tämä vastaväite on taas sitä „optimistisuutta” *porvaristoon nähden*, jota proletariaatin vallankumouksellisiin voimiin ja kykyihin pessimistisesti suhtautuvat henkilöt osoittavat fataalisesti joka askeleella.

Sotaa käyvät sankarilliset matruusit, *mutta* tämä seikka ei estänyt *kahta* amiraalia *pakenemasta* Saarenmaan valtaamisen edellä!!

Tämä on tosiasia. Ja tosiasiat pysyvät tosiasioina. Tosi-asiat osoittavat, että amiraalit *voivat* kavaltaa yhtä hyvin kuin Kornilovkin. Ja se, ettei päämajaa ole uudistettu, että päällystö on kornilovilainen, on kiistaton tosiasia.

Jos kornilovilaiset (Kerenski etunenässä, sillä hänkin on kornilovilainen) *tahtovat* luovuttaa Pietarin, niin he voivat tehdä sen kahdella ja vieläpä kolmella tavalla.

Ensinnäkin he voivat kornilovilaisen päällystön pettu-ruuden avulla avata pohjoisen maarintaman.

Toiseksi he voivat „sopia” koko saksalaisen laivaston toimintavapaudesta, ja tämä laivasto on *voimakkaampi* kuin me, voivat sopia sekä Saksan että Englannin imperia-
listien kanssa. Sitä paitsi „kadonneet amiraalit” ovat saat-
taneet luovuttaa saksalaisille *myös suunnitelmat*.

Kolmanneksi he voivat työnsuluilla ja viljan kuljetuksen sabotoinnilla saattaa sotajoukkomme *täydelliseen* epätoi-
voon ja voimattomuuteen.

Jokainen näistä kolmesta keinosta saattaa olla mahdol-
linen. Tosiasiat ovat osoittaneet, että Venäjän porvari- ja
kasakkapuolue on jo kolkuttanut kaikkiin näihin kolmeen
oveen ja koettanut avata ne.

Siis? Siis meillä ei ole oikeutta *odotella*, kunnes porva-
risto kuristaa vallankumouksen.

Sen, että Rodzjankon „tahtomisissa” on perää, on koke-
mus jo todistanut. Rodzjanko on toimenmies. Rodzjankoa
kannattaa *pääoma*. Tämä on kiistatonta. Pääoma on hyvin
suuri voima, niin kauan kuin proletariaatti ei ole vallannut
valtaa. Rodzjanko on ajanut pääoman politiikkaa uskollis-
esti *vuosikymmeniä*.

Siis? Siis horjuminen kysymyksessä kapinasta, joka on
vallankumouksen pelastamisen ainoa keino, merkitsee lan-
keamista siihen puolittain lieberdanilaiseen, eserräläis-
menshevistiseen pelkurimaiseen herkkäuskoisuuteen ja
puolittain „talonpoikaisen” sokeaan herkkäuskoisuuteen

porvaristoa kohtaan, mitä vastaan bolshevikit ovat eniten taistelleet.

Joko istutaan toimettomana kädet ristissä tyhjällä rinnalla ja vanhoen „uskoa” Perustavaan kokoukseen odotellaan, kunnes Rodzjanko ja kumpp. luovuttavat Pietarin ja tukahduttavat vallankumouksen,— tai noustaan kapiinaan. Keskitietä ei ole.

Perustavan kokouksen koollekutsuminenkaan sinänsä ei muuta tässä mitään, koska minkäänlaisella „perustamisella”, minkäänlaisilla äänestyksillä peräti suvereenisakaan kokouksessa ei saada nälänhätää asettumaan eikä Vilhelmiä saada talttumaan. Ja Perustavan kokouksen koollekutsuminen ja sen *menestys* riippuu vallan siirtämisestä Neuvostoille. Todellisuus vahvistaa tämän vanhan bolshevistisen totuuden yhä havainnollisemmin ja yhä *armottomammin*.

...„Me käymme päivä päivältä yhä voimakkaammiksi, me voimme muodostaa Perustavassa kokouksessa vahvan opposition; miksi asettaisimme kaiken yhden kortin varaan”...

Näin päättelee filisteri, joka on „lukenut”, että Perustava kokous kutsutaan koolle, ja luottavaisena rauhoittuen jää tälle mitä legaalisimmalle, lojaalisimmalle, perustuslailiselle tielle.

Vahinko vain, ettei Perustavan kokouksen *odottelemisilla* saada ratkaistuksi kysymystä nälänhädästä eikä kysymystä Pietarin luovuttamisesta. Tämän „pikkuseikan” ovat naiivit tai neuvottomiksi jääneet tahi säikyttelyä pelästyneet ihmiset unohtaneet.

Nälänhätä ei odota. Talonpoikaiskapina ei odottanut. Sota ei odota. Karanneet amiraalit eivät odottaneet.

Vai suostuuko nälänhätä ehkä odottamaan sen takia, että me bolshevikit *julistamme* uskovamme Perustavan kokouksen koollekutsumiseen? Suostuvatko karanneet amiraalit odottamaan? Suostuvatko Maklakovit ja Rodzjankot lopettamaan työnsulut, viljan kuljetuksen sabotoinnin, salaiset lehmäkaupat Englannin ja Saksan imperialistien kanssa?

Juuri *sellaiseen* johtopäätelmään tullaan „perustuslailisuusioiden” ja parlamentaarisen tylsäjärkisyyden sankareiden puheista. Elävä elämä katoaa, jää vain *paperi*

Perustavan kokouksen koollekutsumisesta, jäävät vain vaalit.

Ja sokeat ihmiset vielä ihmettelevät, että nälkää näkevä kansa ja kenraalien ja amiraalien pettämät sotamiehet suhtautuvat vaaleihin välinpitämättömästi! Voi noita älypatteja!

...„Kunpa kornilovilaiset taas aloittaisivat, silloin me kyllä näytäisimme! Mutta miksi aloittaisimme itse, miksi riskeeraisimme”?..

Tämä on niin tavattoman vakuuttavaa ja tavattoman vallankumouksellista. Historia ei toistu, mutta jos käännyimme siihen *selin* ja ensimmäistä Kornilovin kapinaa katsellen alamme hokea: „kunpa kornilovilaiset aloittaisivat”; jos me sen teemme, niin miten erinomaista vallankumouksellista strategiaa se onkaan! Miten se muistuttaaakaan sattumankauppaa! Ehkäpä kornilovilaiset aloittavat taas väärään aikaan! — vahva „argumentti” tosiaan, eikö niin? Eikö olekin vakavaa proletaarisen politiikan perustelua?

Entä jos toisen kutsunnan kornilovilaiset ovatkin jotain oppineet? Jospa he *odottavatkin* nälkäkapinoiden alkamista, rintaman murtamista ja Pietarin luovuttamista *eivätkä aloita* ennen? Miten silloin käy?

Meitä kehoitetaan rakentamaan proletaarisen puolueen taktiikka sen varaan, että kornilovilaiset saattavat mahdollisesti toistaa yhden vanhoista virheistään!

Unohtakaamme kaikki se, mitä bolshevikit ovat satoja kertoja todistelleet ja *pystyneet todistamaan*, minkä vallankumouksemme puolivuotinen historia on todistanut, nimittäin että *ei ole*, objektiivisesti ei ole, ei voi olla *muuta* ulospääsyä *kuin* kornilovilaisten diktatuuri tai proletariaatin diktatuuri, unohtakaamme se, kieltäytykäämme siitä kaikesta ja odotakaamme! Mitä on odotettava? On odotettava ihmettä, nimittäin että tapahtumien myrskyisä ja katastrofaalinen kulku huhtikuun 20 päivästä elokuun 29 päivään vaihtuu (sodan pitkittymisen ja nälänhädän suurenemisen johdosta) rauhalliseen, levolliseen, siloisaan, legaaliseen Perustavan kokouksen koollekutsumiseen ja sen mitä laillisimpien päätösten täytäntöönpanoon. Siinäpä on „marxilaista” taktiikkaa! Odotelkaa, nälkäiset, Kerenski on luvannut kutsua koolle Perustavan kokouksen!

... „Maailmantilanteessa ei oikeastaan ole mitään sellaista, mikä velvoittaisi meidät esiintymään viipymättä; antaessamme ampua itsemme me pikemminkin vahingoitamme Lännen sosialistisen vallankumouksen asiaa”...

Tämä vastaväite on todella suurenmoinen: „itse” Scheidemann, „itse” Renodel ei olisi kyennyt „operoimaan” tavammin työläisten myötätunnolla kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen menestystä kohtaan!

Ajatelkaahan vain: saksalaiset, s.o. Saksan vallankumoukselliset internationalistit, matruusipuseroihin pukeutuneet työläiset järjestivät laivastossa kapinan, vaikka heillä oli yksi mahdollisuus sadasta onnistua, järjestivät kapinan hirveän vaikeissa oloissa, kun heillä oli *vain* Liebknecht (ja hänkin kuritushuoneessa), ilman sanomalehtiä, ilman kokoontumisvapautta, ilman Neuvostoja, *kaikkien* väestöluokkien aina viimeistä varakasta talonpoikaa myöten ollessa uskomattoman vihamielisiä internationalismin aatteelle ja imperialistisen suur-, keski- ja pikkuporvariston ollessa mainiosti järjestynyt.

Mutta me, vaikka meillä on kymmeniä sanomalehtiä, kokoontumisvapaus, *enemmistö* Neuvostoissamme, me, koko maailman parhaiten järjestyneet proletariset internationalistit, kieltäydymme tukemasta saksalaisia vallankumoustaistelijoita kapinallamme. Me järjelemme niin kuin Scheidemannit ja Renodelit: kaikkein järkeväntä on olla kapinoimatta, sillä jos meidät kaikki ammutaan, niin maailma menettää niin erinomaiset, niin järkevät, niin inhaiteelliset internationalistit!!

Todistakaamme järkevyytemme. Hyväksykäämme päätöslauselma, jossa ilmaisemme myötätuntomme *saksalaisia kapinallisia* kohtaan, ja hylätkäämme *kapina* Venäjällä. Se on oleva oikeaa, järkevää internationalismia. Ja miten nopeasti kansainvälinen internationalismi puhkeakaan kukoistukseensa, jos näin viisas politiikka pääsee voitolle *kaikkialla!*.

Sota on näännyttänyt, räkäkännyt kaikkien maiden työläiset äärimmäisyyteen asti. Sekä Italiassa että Saksassa ja Itävallassa tapahtuu yhä useammin kansanjoukkojen suuttumuksen purkauksia. *Ainoastaan* meillä on työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostot, — jääkäämme *odotta-*maan — kavaltakaamme saksalaiset internationalistit niin kuin me kavallamme venäläiset talonpojat, jotka ei sanoin,

vaan teoin, kapinalla tilanherroja vastaan kutsuvat meitä kapinaan Kerenskin hallitusta vastaan...

Antaa kaikkien maiden kapitalistien imperialistisen salaliiton pilvien koostua, kapitalistien, jotka ovat valmiit nujertamaan Venäjän vallankumouksen, — jääkäämme levollisina odottamaan, kunnes meidät nujerretaan *ruppalla!* Sen sijaan että hyökkäisimme salaliittolaisten kimp-puun ja murtaisimme heidän rivinsä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen voitolla, jääkäämme odottamaan Perustavaa kokousta, jossa *äänestyksillä* voitetaan kaikki kansainväliset salaliitot, jos Kerenski ja Rodzjanko kutsuvat Perustavan kokouksen koolle rehellisesti. Onko meillä oikeutta epäillä Kerenskin ja Rodzjankon rehellisyyttä?

... „Mutta „kaikki” ovat meitä vastaan! Me olemme eristettyjä; sekä Toimeenpaneva Keskuskomitea että menshevikki-internationalistit, novajazhiznilaiset ja vasemmistoeserrät ovat julkaisseet ja julkaisevat meitä vastaan julistuksia!”...

Erittäin vahva vastaväite. Tähän asti olemme ruoskineet horjuvia armottomasti horjunnasta. *Siten* olemme saaneet osaksemme kansan myötätunnon. *Siten* olemme valloittaneet Neuvostot, joita ilman kapina ei voi olla varma, nopea, onnistunut. Nyt käyttäkäämme valloittamiamme Neuvostoja *siirtyäksemme itsekin horjuvien leiriin*. Miten erinomainen karriööri bolshevismille!

Lieberdaniin ja Tshernovien sekä „vasemmistolaisten” eserrien ja menshevikkien koko politiikka on *horjumista*. Vasemmistoeserrillä ja menshevikki-internationalisteilla on *suuri* poliittinen merkitys, sillä he ovat *osoituksena joukkojen vasemmistolaistumisesta*. Sellaiset kaksi toisiaa kuin toisaalta liki 40 prosentin siirtyminen vasemmistolaisten leiriin sekä menshevikkien että eserrien keskuudessa ja toisaalta talonpoikaikapina ovat epäilemättä, silminnähävästi yhteydessä toisiinsa.

Mutta juuri tämän yhteyden luonne paljastaakin, miten äärettömän selkärangattomia ovat ne ihmiset, jotka nyt ruikuttavat sen takia, että elävänä lahonnut Toimeenpaneva Keskuskomitea tahi horjuvat vasemmistoeserrät ja kumpp. ovat esiintyneet meitä vastaan. *Tämä* pikkuporvarillisten johtomiesten, Martovien, Kamkovien, Suhanovien

ja kumpp. horjunta on asetettava vastakkain talonpoikain *kapinan* kanssa. Siinä *reaalinen* poliittinen vertailu. Kenen kanssa pitää kulkea? Niidenkö pietarilaisten johtomiesten horjuvien pikkuryhmien kanssa, jotka ovat *välillisesti* ilmaisseet joukkojen *vasemmistolaistumisen* ja jotka ovat *jokaisessa* poliittisessa käänteessä häpeällisesti ruikuttaneet, horjuneet, juosseet pyytelemässä anteeksi Lieberdaneilta ja Avksentjeveilta ynnä kumpp., *tai näiden vasemmistolaistuneiden joukkojen kanssa.*

Kysymys on tällä tavalla, vain tällä tavalla.

Koska Martovit, Kamkovit ja Suhanovit ovat pettäneet talonpoikaiskapinan, niin meitäkin, vallankumouksellisten internationalistien työväenpuoluetta, kehoitetaan se pettämään. Tällaista on vasemmistoeserriin ja menshevikki-internationalisteihin vetoamisen politiikka.

Mutta me sanoimme: jotta voidaan auttaa horjuvia, pitää itsensä lakata horjumasta. Nuo „herttaiset” vasemmistolaiset pikkuporvarilliset demokraatit horjuivat myös koalition puoleen! Me saimme heidät loppujen lopuksi mukaamme sillä, että emme itse horjuneet. Ja elämä on vahvistanut meidän olleen oikeassa.

Horjunnallaan nuo herrat ovat aina vahingoittaneet vallankumousta. Vain me olemme sen pelastaneet. Ja nytkö me perääntyisimme, kun nälkä kolkuttaa Pietarin portille ja Rodzjanko ja kumpp. valmistelevat kaupungin luovuttamista?!

... „Mutta meillä ei ole edes lujia yhteyksiä rautatieläisiin eikä postivirkailijoihin. Heidän virallisia edustajiaan ovat Plansonit. Ja voidaanko ilman postia ja rautatietä voittaa?”...

Niin, niin, Plansonit täällä, Lieberdanit siellä. Mitä luotamusta *joukot* ovat heille osoittaneet? Emmekö me ole aina todistelleet, että nämä johtajat pettävät *joukkoja*? Eivätkö joukot kääntyneet juuri näiden johtajien puolelta *meidän puolellemme* sekä Moskovassa toimitetuissa vaaleissa että Neuvostojen vaaleissa? Vai eivätkö rautatieläisten ja postivirkailijain joukot näe nälkää? eivätkö ne lakkoile Kerenskin ja kumpp. hallitusta vastaan?

„Entä oliko meillä helmikuun 28 päivän edellä yhteyksiä näihin ammattiyhdistyksiin?” kysyi eräs toveri „pessimistiltä”. Tämä vastasi, ettei näitä vallankumouksia voida

verrata toisiinsa. Mutta tällainen vastaus vain *vahvistaa* kysyjän asennetta. Nimenomaan bolshevikit ovat näes puhuneet tuhansia kertoja *porvaristoa vastaan* suunnatun *proletaarisen* vallankumouksen pitkäaikaisesta valmistelusta (eivätkä he ole puhuneet tätä unohtaakseen sen sitten ratkaisevan hetken aattona). Nimenomaan joukkojen proletaaristen ainesten *erottuminen* pikkuporvarillisista ja porvarillisista huippukerroksista onkin luonteenomaista postija lennätinvirkailijain sekä rautatieläisten ammattiyhdistysten poliittiselle ja taloudelliselle elämälle. Kysymys ei ole lainkaan siitä, että pitäisi ehdottomasti hankkia jo ennakolta „yhteydet” kumpaankin ammattiyhdistykseen, kysymys on siitä, että vain proletariaatin ja talonpoikaiston kapinan voitto *voi* tyydyttää rautatieläisten sekä postija lennätinvirkailijain armeijoihin kuuluvia *joukkoja*.

... „Pietarissa on leipää pariksi kolmeksi päiväksi. Voimmeko me antaa leipää kapinallisille”?..

Tämä on yksi tuhansista skeptillisistä huomautuksista (skeptikot voivat *aina* „epäillä”, eikä heitä voida kumota millään muulla kuin kokemuksella), yksi tällaisista huomautuksista, joka vierittää syyn toisen niskoille.

Nimenomaan Rodzjankot ja kumpp., nimenomaan porvaristo valmistaa nälänhätää ja keinottelee nujertaakseen vallankumouksen nälällä. Nälänhädältä ei ole *eikä voi* olla muuta pelastusta kuin talonpoikain kapina tilanherroja vastaan maaseudulla ja työläisten voitto kapitalisteista kaupungeissa ja keskuksessa. Muuten *ei saada* viljaa rikkailta, *ei saada* sitä kuljetetuksi heidän sabotaasistaan huolimatta, *ei saada* murretuksi lahjottujen virkailijain ja liikevoittoja kahmivien kapitalistien vastarintaa *eikä* järjestetyksi tiukkaa tilinpitoa. Sen on todistanut nimenomaan „demokraattien” elintarvikelaitosten ja elintarviketouhun historia, „demokraattien”, jotka ovat miljoonia kertoja *valittaneet* kapitalistien harjoittamaa sabotaasia, *ruikuttaneet ja rukoilleet*.

Paitsi voittoisan proletaarisen vallankumouksen voimaa, maailmassa ei ole muuta sellaista voimaa, joka voisi valitusten, pyyntöjen ja kyynelten asemesta ryhtyä *vallankumouksellisiin tekoihin*. Ja mitä kauemmin viivytetään proletaarista vallankumousta, mitä kauemmas lykätään sen

tapahtumia ja mitä kauemmin annetaan horjuvien ja hämääntyneiden horjunnan jatkua, sitä enemmän uhreja tämä vallankumous vaatii, sitä vaikeammaksi käy järjettää leivän kuljetus ja jakaminen.

Viivyttely kapinassa on samaa kuin kuolema — sillä tavalla on vastattava niille, joilla on surullista „miehuutta” katsella rappiotilan kasvua ja nälänhädän lähenemistä ja *kehottaa* työläisiä *hylkäämään* kapina-aiheet (*toisin sanoen kehottaa heitä odottamaan, luottamaan yhä porvaristoon*).

... „Rintamatilanteessakaan ei ole vielä vaaraa. Vaikka sotamiehet itsekin solmisivat välirauhan, ei siitä vielä hätää”...

Mutta sotamiehet eivät solmi välirauhaa. Siihen tarvitaan valtiovaltaa, jota ei voi saada ilman kapinaa. Sotamiehet vain *karkaavat*. Siitä puhutaan rintamaselostuksissa. Ei saa odotella, koska silloin voidaan joutua edistämään Rodzjankon ja Vilhelmin salaista sopimuksenhierontaa myös *täydellisellä* sekasorrolla, kun sotamiehet karkaavat suurina laumoina, jos he (*jo epätoivon partaalla ollen*) joutuvat täydellisen epätoivon valtaan ja heittävät kaiken oman onnensa nojaan.

... „Jos otamme vallan emmekä saakaan aikaan aselepoa enempää kuin demokraattista rauhaakaan, niin sotaväki saattaa olla lähtemättä vallankumoukselliseen sotaan. Miten silloin käy?”

Tämä vastaväite tuo mieleen sanonnan: yksi hullu kysyy kymmenen kertaa enemmän kuin kymmenen viisasta kykenee vastaamaan.

Emme ole milloinkaan kieltäneet sitä, että *vallanpidossa* on imperialistisen sodan aikana vaikeuksia, mutta siitä huolimatta olemme aina *propagoineet* proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön diktatuuria. Luopuisimmeko siitä nyt, kun on tullut toiminnan hetki??

Olemme aina sanoneet, että proletariaatin diktatuuri yhdessä maassa saa aikaan jättimäisiä muutoksia sekä maailmantilanteessa että maan talouselämässä, armeijan asemassa sekä sen mielialoissa, — ja mekö „unohtaisimme” kaiken tämän nyt, antaen säikyttää itsemme vallankumouksen „vaikeuksilla”??

... „Joukkojen mielialassa ei ilmene kiihkeää pyrkimystä kaduille, kuten kaikki kertovat. Niitä tunnusmerkkejä, jotka osoittavat pessimismin aiheelliseksi, on myös pogromihenkisen ja mustasotnialaisen lehdistön tavattomasti kasvanut levikki”...

Kun ihmiset antautuvat porvariston säilyteltäviksi, niin silloin heistä luonnollisesti kaikki esineet ja ilmiöt näyttävät keltaisilta. Ensinnäkin he vaihtavat liikkeen marxilaisen kriteerin intelligenttimäis-impressionistiseksi kriteeriksi; luokkataistelun kehityksen sekä koko maan ja koko maailmantilanteen tapahtumain kulun poliittisen huomioon *tilalle* he asettavat subjektiiviset vaikutelmansa mielialasta; se, että puolueen luja linja, puolueen järkkymätön päättäväisyys on *myös* mielialan *tekijä*, varsinkin kärkevimpinä vallankumouksellisina hetkinä, se tietenkin „parahiksi” unohtetaan. Toisinaan ihmisille on aivan „parahiksi” unohtaa, että vastuunalaiset johtajat, jotka häilyvät ja ovat taipuvaisia polttamaan sen mitä vielä eilen palvelivat, aiheuttavat siten mitä sopimattominta häilyntää myös joukkojen tiettyjen kerrosten mielialassa.

Toiseksi — ja tämä on tällä hetkellä tärkeintä — selkärangattomat ihmiset ovat unohtaneet joukkojen mielialasta puhuessaan lisätä,

että „kaikki” kertovat sen olevan vakavan keskittynyt ja odotteleva;

että „kaikki” ovat sitä mieltä, että Neuvostojen kutsusta työläiset nousevat yhtenä miehenä puolustamaan Neuvostoja;

että „kaikki” ovat sitä mieltä, että työläiset ovat hyvin tyytymättömiä keskusten epäröintiin kysymyksessä „viimeisestä, ratkaisevasta taistelusta”, jonka kiertämättömyys tajutaan selvästi;

että „kaikki” ovat yksimielisesti luonnehtineet mitä laajimpien joukkojen mielialan epätoivoa lähenteleväksi ja ovat todenneet anarkismin kasvavan nimenomaan tältä pohjalta;

että „kaikki” ovat myöntäneet myös sen, että luokkatietojen työläisten keskuudessa ilmenee tietynlaista haluttomuutta lähteä kaduille *ainoastaan* mielenosoituksia varten, *ainoastaan* osittaista taistelua varten, sillä ilmassa tuntuu ei osittaisen, vaan yleisen taistelun lähenemisen oireita, onhan erillisten lakkojen, mielenosoitusten, painostusten toivottomuus jo koettu ja käsitetty täydellisesti.

Ja niin edelleen.

Jos tarkastelemme tätä joukkojen mielialan luonnehtimista luokkataistelun ja poliittisen taistelun kehityksen sekä puoli vuotta jatkuneen vallankumouksemme tapahtumain kulun kannalta, niin näemme selvästi, miten porvariston säilyttämät ihmiset vääristelevät asiaa. Asia on nimenomaan toisin kuin huhtikuun 20 ja 21, kesäkuun 9 ja heinäkuun 3 päivän edellä, koska silloin vallitsi *alkuvoimainen kiihtymys*, jota me puolueena joko emme havainneet (huhtikuun 20 päivänä) tai hillitsimme ja muovasimme rauhalliseksi mielenosoitukseksi (kesäkuun 9 ja heinäkuun 3 päivänä). Silloin me tiesimme hyvin, että Neuvostot eivät olleet *vielä* meidän, että talonpojat luottivat *vielä* lieberdanilais-tshernovilaiseen tiehen eivätkä bolshevistiseen tiehen (kapinaan), että meidän puolellamme ei siis voinut olla kansan enemmistöä, että kapina oli siis enneaikainen.

Silloin useimmilla luokkatietoilla työläisillä *ei* lainkaan herännyt kysymystä viimeisestä, ratkaisevasta taistelusta; ei ollut yleensä yhtään sellaista puoluekollegiota, joka olisi asettanut tämän kysymyksen. Ja vähätietoilla ja hyvin laajoilla joukoilla ei ollut keskittyneisyyttä eikä epätoivoista päättäväisyyttä, vaan oli nimenomaan alkuvoimainen *kiihtymys* ja naiivi toivo, että Kerenskeihin ja porvaristoon voidaan „vaikuttaa” pelkällä „esiintymisellä”, pelkällä mielenosoituksella.

Kapinaan ei tarvita sitä, vaan tarvitaan tietoisten ihmisten tietoista, lujaa ja järkkymätöntä päättäväisyyttä taistella loppuun asti,— tätä toisaalta. Ja toisaalta pitää olla keskitetyn epätoivoinen mieliala laajoilla joukoilla, jotka *tajuavat*, ettei puolinaisilla keinoilla voida nyt mitään pelastaa, ettei „vaikuttamisesta” ole mitään apua, että nälkäiset „hävittävät kaiken, murskaavat kaiken vieläpä anarkistisesti”, *elleivät* bolshevikit kykene johtamaan heitä ratkaisevassa taistelussa.

Vallankumouksen kehitys onkin johtanut käytännössä sekä työläiset että talonpoikaiston tähän tilanteeseen, jossa yhtyy kokemuksesta opittu luokkatietoisten ihmisten keskityneisyys ja epätoivoa hipova laajojen joukkojen viha työn-sulkujen järjestäjiä ja kapitalisteja kohtaan.

Juuri tältä pohjalta on ymmärrettävää myös bolshevismmin mukaisiksi naamioituneiden mustasotnialaislehdistön

heittiöiden „menestys”. Mustat ovat aina olleet vahingoniloisia nähdessään porvariston ja proletariaatin ratkaisevan taistelun lähenevän, se on havaittu poikkeuksetta kaikissa vallankumouksissa, se on kerrassaan kiertämätöntä. Ja jos antaa pelotella itseään *tällä* seikalla, niin silloin pitää luopua myös proletariaarista vallankumouksesta yleensä eikä ainoastaan kapinasta. Sillä kapitalistisessa yhteiskunnassa *ei* voi olla sellaista tämän vallankumouksen kasvua, johon *ei* liittyisi mustan sotnian vahingonilo ja sen toiveet hyötyä vallankumouksesta.

Luokkatietoiset työläiset tietävät mainiosti, että musta sotnia ja porvaristo toimivat käsi kädessä ja että työläisten ratkaiseva voitto (johon pikkuporvarit eivät usko, jota kapitalistit pelkäävät ja jota mustasotnialaiset toisinaan toivovat vahingonilosta, varmoina siitä, että bolshevikit eivät kykene pitämään valtaa), että tuo voitto *musertaa* mustan sotnian lopullisesti, että bolshevikit *kykenevät* pitämään valtaa lujasti, sodan näännyttämän ja kiusaaman ihmiskunnan suureksi hyödyksi.

Tosiaankin, kukapa tervejärkisistä ihmisistä ei olisi varma siitä, että *Rodzjankot* ja Suvorinit toimivat yhdessä? että he ovat jakaneet roolit keskenään?

Eivätkö tosiasiat ole todistaneet, että Kerenski toimii Rodzjankon määräysten mukaan ja että „Venäjän tasavallan valtion kirjapaino” (leikki pois!) painaa „Valtakunnanduunan” mustasotnialaisten mustasotnialaisia puheita valtion kustannuksella? Eivätkö tätä tosiasiaa ole paljastaneet *yksinpä* „oman henkilönsä” edessä pokkuroivat lakeijat „Delo Narodasta”? Eikö *kaikkien* vaalien antama kokemus ole todistanut, että „Novoje Vremja”⁵³, lahjottu lehti, tsaarimielisten tilanherrojen „intressien” suuntaama lehti, kannattaa täydellisesti kadettien vaalilistoja?

Emmekö saaneet eilen lukea, että kauppa- ja teollisuus-pääoma (puolueeton, tietenkin, oo, luonnollisestikin puolueeton, eiväthän Vihljajevit ja Rakitnikovit, Gvozdevit ja Nikitinit ole liittoutuneet kadettien kanssa, luoja varjelleen, vaan *puolueettomien* kauppa- ja teollisuuspiirien kanssa!) on lohkaissut 300.000 ruplaa kadeteille?

Koko mustasotnialainen lehdistö on toiminimi „Rjabushinskin, Miljukovin ja kumpp.” *osasto*, jos asioita katsotaan luokkanäkökannalta eikä sentimentaaliselta

näkökannalta. Pääoma ostaa toisaalta Miljukoveja, Zaslavskeja, Potresoveja y.m. ja toisaalta mustasotnialaisia.

Proletariaatin voitto on ainoa keino, jolla voidaan tehdä loppu tuosta mitä inhottavimmasta kansan myrkyttämisestä halpahintaisen mustasotnialaisen saastan myrkyllä.

Ja voidaanko ihmetellä sitä, että nälästä ja sodan pitkittämisestä nääntynyt ja kiusaantunut rahvas „hokaisee” mustasotnialaisten myrkyä? Voidaanko kuvitella haaksirikon partaalla olevaa kapitalistista yhteiskuntaa, jossa sorretut joukot *eivät* olisi epätoivon vallassa? Ja voiko joukkojen — joissa on paljon vähätietoisia aineksia — epätoivo *olla heijastumatta* kaikenlaisen myrkyä lisääntyneessä menekissä?

Ei, toivoton on niiden asenne, jotka joukkojen mielialasta jaaritellessaan sälyttävät oman selkärangattomuutensa joukkojen tilille. Joukot jakautuvat sellaisiin, jotka odottelevat tietoisesti oikeaa hetkeä, ja sellaisiin, jotka ovat itsetiedottomasti valmiit vaipumaan epätoivoon, mutta sorrettujen ja nälkäisten joukot *eivät ole* selkärangattomia.

...„Toisaalta marxilainen puolue ei voi rajoittaa kapinakysymystä kysymykseen sotilaallisesta salaliitosta”...

Marxilaisuus on erittäin syvällinen ja monipuolinen oppi. Sen vuoksi ei ole mitään ihmeteltävää, että *palasia* Marxin teoksista otetuista sitaateista — varsinkin jos sitaattit esitetään *sopimattomassa* paikassa — voidaan aina tavata sellaisten henkilöiden „argumenteissa”, jotka sanoutuvat irti marxilaisuudesta. Sotilaallinen salaliitto on blanquilaisuutta, *ellei* sitä järjestä määrätyn luokan puolue, *elleivät* sen järjestäjät ole ottaneet huomioon poliittista ajankohtaa yleensä ja erikoisesti kansainvälistä ajankohtaa, *ellei* tällä puolueella ole objektiivisilla tosiasioilla todistettua kansan enemmistön myötätuntoa puoleltaan, *ellei* vallankumoustaapahtumien kehitys ole johtanut pikkuporvariston sovinto-illuusioiden kumoamiseen käytännössä, *ellei* ole valloitettu useimpia „täysivaltaisiksi” tunnustettuja tai muuten päteviksi osoittautuneita, „Neuvostojen” kaltaisia vallankumoustaistelun elimiä, *ellei* sotaväessä (jos tämä tapahtuu sota-aikana) ole täysin kypsynttä mielialaa hallitusta vastaan, joka vastoin kan-

san tahtoa pitkittää epäoikeutettua sotaa, *elleivät* kapinatunnukset (sellaiset kuin „kaikki valta Neuvostoille”, „maat talonpojille”, „viipymätön demokraattisen rauhan tarjoaminen kaikille sotaakäyville kansoille salaisten sopimusten ja salaisen diplomatian viipymättömän lakkauttamisen yhteydessä” j.n.e.) ole tulleet erittäin laajalti tunnetuiksi ja suosituiksi, *elleivät* eturivin työläiset ole varmoja joukkojen epätoivoisesta asemasta ja maaseudun kannatuksesta, joka on todistettu tuntuvalla talonpoikain liikehtimisellä tai kapinalla tilanherroja sekä heitä puolustavaa hallitusta vastaan, *ellei* maan taloudellinen tila anna suuria toiveita kriisin onnellisesta ratkaisemisesta rauhanomaisin ja parlamentaarisin keinoin.

Eiköhän tämä jo riitä?

Kirjasessani „Kykenevätkö bolshevikit pitämään valtiollaan?” (toivon sen ilmestyvän jo lähipäivinä) olen esittänyt Marxilta sitaatin, joka todella koskee kapinakysymystä ja määrittelee kapina-„taidon” tunnusmerkit*.

Olen valmis lyömään vetoa, että jos niille suunsoittajille, jotka nyt kirkuvat Venäjällä sotilaallista salaliittoa vastaan, tarjottaisiin suunvuoro ja heitä kehoitettaisiin selittämään, mikä ero on aseellisen kapinan „taidolla” ja tuomitavalla sotilaallisella salaliitolla, niin he joko toistaisivat edellä sanotun tai häpäisisivät itsensä ja herättäisivät työläisten yleistä naurua. Yrittäkääpä, arvoisat myös-marxilaiset! Laulakaa meille laulu „sotilaallista salaliittoa” *vastaan!*

* Ks. tätä osaa, ss. 112—113. *Toim.*

JALKILAUSE

Edellä esitetyt rivit oli jo kirjoitettu, kun tiistaina klo 8 illalla sain pietarilaiset aamulehdet, muun muassa „Novaja Zhiznin”, jossa oli hra V. Bazarovin kirjoitus. Hra V. Bazarov vakuuttaa, että „kaupungilla kiertää käsin-kirjoitettu lehtinen, jossa kahden tunnetun bolshevikin nimessä vastustetaan kapinaan nousemista”.

Jos se on totta, niin pyydän tovereita, joiden käsiin tämä kirje joutuu aikaisintaan keskiviikkona puolen päivän tie-noilla, *julkaisemaan sen* mahdollisimman pian.

En kirjoittanut sitä julkaistavaksi, halusin vain keskustella kirjeessä puolueen jäsenten kanssa. Mutta jos puolueemme ulkopuolella oleville „Novaja Zhiznin” sankareille, joita puolueemme on tuhat kertaa pilkannut inhotavasta selkärangattomuudesta (toissapäivänä he äänestivät bolshevikkeja, eilen äänestivät menshevikkejä ja *miltei* yhdistivät heidät maailmankuulussa yhdistävässä edustajakokouksessa), jos sellaisille ihmisille joutuu *lentolehtinen* meidän puolueemme jäseniltä, jotka agitoivat kapinaa vastaan, niin silloin ei saa vaieta. Pitää agitoida myös kapinan *puolesta*. Pitää vetää nimettömät kirjoittajat lopullisesti päivänvaloon, kantakoot häpeällisestä horjunnastaan ansaitun rangaistuksen vaikkapa kaikkien tietojen työläisten ivan muodossa. Minulla on vain tunti aikaa, ennen kuin lähetän tämän kirjeen Pietariin, ja siksi huomautan vain parilla sanalla typerän „novajazhiznilaisuuden” surkeiden sankarien erästä „tempusta”. Hra V. Bazarov yrittää polemisoida tov. Rjzanovia vastaan, joka sanoi ja on tuhat kertaa oikein sanonut, että „kapinaa valmistelevat

kaikki ne, jotka luovat joukoissa epätoivon ja indifferenssin mielialaa”.

Murheellisen asian murheellinen sankari „väittää”:

„Ovatko sitten epätoivo ja indifferenssi milloinkaan voittaneet?”

Voi noita halveksittavia „Novaja Zhiznin” hölmöläisiä! Tietävätkö he *sellaisia* historian antamia esimerkkejä kapinasta, jolloin sorrettujen luokkien joukot ovat voittaneet hurjanrohkeassa taistelussa, vaikeivät pitkäaikaiset kärsimykset ja kaikenluontoisten kriisien äärimmäinen kärjistyminen olleetkaan vielä saattaneet niitä epätoivoon? Jolloin näitä joukkoja ei ollut vielä vallannut indifferenssi (välinpitämättömyys) erilaisia lakeijain esiparlamentteja ja tyhjänpäiväistä vallankumouksella leikkimistä kohtaan, jolloin ne eivät olleet välinpitämättömiä siihen nähden, että Lieberdanit saattoivat Neuvostot valta- ja kapinaeliimien tehtävistä tyhjänpäiväisten juttutupien asemaan?

Tai ehkäpä halveksittavat „Novaja Zhiznin” hölmöläiset ovat havainneet joukoissa *välinpitämättömyyttä*... kysymykseen leivästä? sodan pitkittämisestä? maan antamisesta talonpojille?

Kirjoitettu lokakuun 17 (30) pnä 1917

*Julkaistu marraskuun 1, 2 ja 3
(lokakuun 19, 20 ja 21) pnä 1917
„Rabotshi Putj” lehdessä 40., 41. ja 42.
numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan lehdessä
tekstin mukaan*